

synes at ville indføre i den politiske Argumentation ogsaa det Synspunkt, hvorledes man ser ud, men jeg skal tillade mig at nævne et Par Stykker af disse gamle Trævere:

Læser man i disse Dage Regeringspartiets første Hoforgan her i Byen, „Politiken“, ser man, hvorledes Mistæneliggørelsen af, hvad der foregaar fra det konservative Folkepartis og Venstres Side, baseres paa det ærede Medlem for Ringkøbing-Kredsen (J. C. Christensen). Det er ikke saglige Argumenter, det er ikke politiske Argumenter, det er overhovedet ikke Argumenter, som har Bud til hele den Politik, der ligger bagved denne Situation, men det er et Stykke sladdervorn Bourgeoisimistæneliggørelse af en af Landdemokratiets Mænd, og ved Hjælp af denne Mistæneliggørelse søger man at appellere til den Del af Københavns Bourgeois, som man haaber at kunne faa i Tale; det vil sikkert tillige være den Del af det københavnske Bourgeois, der er mest overfladisk og pjattet, hvor det gælder om at tage en politisk Beslutning og blive staaende ved den. Jeg maa ærligt sige, at den radikale Mistæneliggørelsesmetode passer udmærket godt for de Herrer og Damer. Den er ligesom skaarret til for dem. Vi saa det ved sidste Borgerrepræsentantvalg, hvor de søgte . . . de Herrer genkender øjeblikkelig Tanken, og den socialistiske Afdeling her kommer straks med dette henrivende Smil, som tilkendegiver, at det er fuldstændig rigtigt, hvad jeg bemærker, nemlig, at de ved denne Lejlighed heller ikke havde nogen Politik at føre frem ved et Borgerrepræsentantvalg, der var af stor Betydning for Byen, som alle kommunale Valg er af Betydning for Byerne, men kun søgte at virke ved en passende Petitjournalistik møntet paa en ganske enkelt Person. Denne Fremgangsmaade skulde altsaa ogsaa anvendes ved denne Lejlighed. For paa Forhaand at mistæneliggøre den Omstændighed, at Oppositionens to Partier i denne Sag staaar samlede, bruger man et enkelt Navn overfor Københavnerne. Og naar man kommer ud paa Landet, hvor det ærede Medlem for Middelfart-Kredsen (Slengerik) jo er særlig forfaren, bliver det gamle Slagord: Samarbejde med Høje, og saa har man hele den Serie gyselige Skyggebilleder, som han paa Møderne forstaar at fremstille, af Estrups Aand, Provisoriet, ja — jeg tror ikke, det ærede Medlem gaar af Vejen for, naar han bliver særlig højtidelig, hvad han ikke bliver saa tidt, men dog en Gang imellem, ogsaa at anvende Træhesten. Ved Hjælp

af denne Argumentation, der kan siges at være en Slags Vekseldrift: Personpolitik i København — derved skal en Fløj af Oppositionen sprænges ud — og de gamle Højespøgelser paa den anden Side — derved skal der sættes Gift for Oppositionen paa Landet —, ad disse kendte Veje har Regeringspartiet i disse Dage spændt sig for Ministeriets Triumfvogn og er gaaet ud i Landet og har forberedt deres Valgkamp. Det er de gamle Midler, vi kender dem saa udmærket godt, men de vinder ikke ved nærmere Eftersyn, ej heller kommer de med Aarene til at tage sig bedre ud.

Det er ganske tydeligt for dem, der har hørt efter Debatten, at Ministeriet ønsker at slaa sig selv ihjel. Det er Ministeriets fornemste Opgave i denne Debat at stille Sagerne saaledes, at det ikke kan undgaa at dø i Aften. Jeg maa sige, jeg ser dette Ministerium forsvinde med ret ligegyldige Følelser. Jeg har Indtrykket af, at det i og for sig kunde være ganske nyttigt for os andre, at de sad noget længere. Det vilde være ganske bekvemt at lade dem ride alt det af, de har haft med at gøre, at lade dem tage de sidste Konsekvenser af hele den Politik, de har været inde paa. Hvis jeg skulde sige min Hjertens Mening, saa saa jeg helst, at de sad ganske stille paa deres Plads lige saa glade ved sig selv, som jeg har set dem i al den Tid, de har siddet, jeg vilde helst se dem sidde ganske stille og visne hen og dø. Denne Metode at afgøre Striden paa synes imidlertid ikke at ligge for Ministeriet. De skal have en dramatisk Afslutning, og denne dramatiske Afslutning bestræber de sig efter alle Kunstens Regler for at faa.

Der var to Veje, Ministeriet kunde gaa, hvis det ikke ønskede at begaa politisk Selvmord. Den ene var at søge Forlængelse af Fristen for Statslaanet, og det ser jeg ogsaa i Aften, at Finansministeren, som jo er den nøgterne i Ministeriet, Realiteternes Mand — naar det kommer til Stykket — indenfor Ministeriet, har haft sit Blik henvendt paa, idet han stiller i Udsigt en Overvejelse af en Forlængelse af Tidsfristen. Men den højtærede Finansminister er til lige en Spøgefugl, en Satyr i mange Situationer, og saa siger han: Jeg vil gerne overveje en Forlængelse af Fristen for Statslaanets Optagelse paa Betingelse af, at I vil bevilge mig Statslaanet paa Forhaand uden Hensyn til Loven af 7. August 1914. Det vil sige, at vi blankt skal give Ministeriets Krav vor Sanktion. Man vil slutte Forlig saaledes, at man paa Forhaand selv er sikker paa hele Gevinsten. Jeg tror ikke,